

[Glensgård]

pose og få den samlet op. Men det var faktisk det, der var lagt op til fra miljøstyrelsens side. Det skal vi da sige regeringen tak for.

Men tænke sig at have en lovgivning, som overhovedet fører os frem til muligheden for at anke i en sag om fluer fra en mødding eller så galt, om 2 dværghøns i Lunderskov skulle have lov til at kagle i en baghave! Den endte ved miljøstyrelsen; sådan er lovgivningen. To dværghøns i Lunderskov – hvad kan man så sige? Man kan sige, at hvis det var to socialdemokrater, som havde indanket sagen for miljøstyrelsen, var det måske rimeligt, men det, der skete, var altså, at det ikke var en socialdemokrat, der indankede, men han indankede alligevel, ikke to socialdemokrater, men to dværghøns.

Sådan må vi altså konstant konstatere, at lovgivningen sætter bestemmelser for os hver evig eneste dag. Derfor vil jeg gerne give hr. Flygaard ret – jeg må ikke tale direkte til hr. Flygaard – i, at det er de langsigtede ting, vi skal diskutere. Det er renteniveauet, og det er omkostningsniveauet; vi skal have genskabt en rimelig situation, hvor det danske samfund kan producere danske varer, som vi kan sælge til udlandet, så vi kan få fuld beskæftigelse og få rettet vores betalingsbalance op.

Jeg håber, at hr. Flygaard vil ihukomme sine ord, i hvert tilfælde fra det nye år, hvor vi igen skal sidde sammen i finansudvalget, helst ikke for mange uger – ikke fordi jeg har noget imod hr. Flygaard, men fordi jeg håber på, at vi får den regering varpet ud, og så må vi se, om hr. Flygaard får lov til at overleve.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Jeg skal ikke her give en længere kommentar til problemet om den økonomiske politik, men jeg vil gerne her og nu oplyse, at der er adskillige aktstykker i finansudvalget, jeg har stemt imod, men jeg har nok en anden grundholdning til politisk samarbejde end hr. Glensgård, og det er måske også forklaringen på, at vi på adskillige områder politisk er uenige.

(Kort bemærkning).

Glensgård (FP):

Det giver jeg hr. Flygaard 100 pct. ret i, men jeg tror heller ikke, at jeg er forligsparti; det gør hr. Flygaard.

(Kort bemærkning).

Flygaard (DR):

Jeg synes ikke, det tjener noget større politisk formål at diskutere, om man er forligsparti eller man ikke er forligsparti. Jeg synes, det politisk, folkeligt og demokratisk tjener et større formål at vurdere, om man kan acceptere den enkelte sag, uanset om man har en aftale med regeringen eller man ikke har en aftale med regeringen. Det er det, jeg gør, og det er det, retsforbundet gør, ud fra det, man kan kalde et magistralt synspunkt.

Ingerlise Koefoed (SF):

Selv om de sidste beregninger fra det økonomiske råd tyder på, at den meget omtalte betalingsbalanceafgrund ikke mere er så truende, kan man godt fastslå, at det ikke er ved at spare sig ud af krisen, man kan løse de økonomiske problemer.

Man kunne måske nok spare sig frem til balance over for udlandet, men følgen ville ifølge vismændene blive en mægtig stigning i arbejdsløsheden og en stagnation i lønningerne, som ikke vil kunne accepteres.

Man kunne så eventuelt vælge vismændenes andet alternativ: producere og eksportere sig ud af krisen. Men den udvej er heller ikke lykkelig, for den ville medføre en meget skrap indkomspolitik, devalueringer, stærk støtte til eksporterhvervene osv., med andre ord en flere gange forstærkelse af den politik, som regeringen og forligspartierne allerede lægger op til, foreløbig med det resultat, at arbejdsløsheden stiger, at statens underskud også stiger, mens betalingsbalanceunderskuddet altså bliver lidt mindre.

Karakteristisk for begge vismændenes løsningsmuligheder er, at de rammer lønmodtagerne hårdt. De er at vælge imellem som pest og kolera set fra vores side; de er selvfølgelig dybt liberalistiske.

Det samme må man sige om de tanker og holdninger, der ligger bag den nyeste budgetredegørelse. Både vismændene og budgetdepartementets folk er meget fascinerede af dette litterært berømte år 1984. Det er året, hvor arbejdsløsheden er størst, hvor alting vakler, men så lysner det også, mener i hvert